

„Én majd újévkor adok“ — szólt hidegen az angol.

Bent a szobában már várták Lichtet a kollegák. Egyikből-másikból kifört a visszafojtott kacagás. Licht fejében már derengett valami arról, hogy kinevetik.

„Na, megvan?“ — kérdé röhögve K. Korodi. Licht nem válaszolt.

„Megvan?“ — kérdezte amaz újra.

Akkor már mindenki nevetett... Licht felállt. Pipacsvörös arccal akart valami retteneteset mondani. Visszafojtotta. Rekedten mondta:

„Semmi köze hozzá!“

A hivatalnokok összenéztek. Egyik-másik csifította Korodit. Korodi gúnyosan szólt:

„Pedig én szépen megcsináltam. Talán beleült a beszédbe?“

Akkor már tomboló volt a kacagás... Mulatságos, sikerült délelőtt volt.

Licht befogta a füleit. Dolgozott.

„Nahát — szólt bosszusan Korodi — látom, ön nem szeret beszélni. Tehát, ha nem szeret beszélni, úgy egyszer és mindenkorra megtiltom itt az irodahelyiségben önnek a beszédet. Hallották az urak?“

Ettől a naptól kezdve tiltották meg Lichtnek a dohányzást és a beszédet.

Szomorú nap volt.

A második még szomorúbb!

Új vicc jött. Korodi minden reggel megkérdezte Lichtől, hogy:

„Hogy van a kedves felesége?“

Ez volt az új vicc. Lichtnek nem volt szabad válaszolnia. Az érdeklődés nagy volt: szól-e Licht? ... A levegőben remegett a várakozás. Iszonyu csata volt.

Az egyik oldalon hallgatott a szegénység, a nyomor. A másik oldalon ott állt szejfolt kabátban, elegánsan az igazgató úr unokaöccse, titkárja, a szoba főnöke, a szép, vicces fiú, akinek háromszor annyi a fizetése, mint Lichtnek. Az egyik oldalon remegve várt egy apa, hogy mit mond egy nyálas, valaki másnak taknyos¹ kölyke.

K. Korodi Tihamér viccelni akart. Ő kíséri a jégre minden délután az igazgató úr fiatal feleségét. Ő szalad színházjegyért. Ő kétszer életében írt egy-egy verset valami pestvidéki

rongyos naptárba. Ő írta. Ő szórakozik itt magyar emberekkel.

„Hogy van a kedves felesége?“ — kérdezte.

És Licht, bár nem szabadott beszélni, mégis válaszolt. Nem szóval. Mással. Rettenetes volt. Lehajtotta a fejét és sirni kezdett.

Az emberek lenéztek a földre.

Korodi, a világi elvesztette a csatát... Ő kezdhet új csatákat, a jégen, ahová kiküldi az igazgató úr. Ő kezdhet új csatákat. A jégen siklanak a párok. A férfi bedugja a kezét, a nő muffjába. Flirt... Ekker Mária, Erdélykúti felesége még hallgat bókokat. Elfogad verseket is.

A poros irodában Korodi vesztett.

Licht rágyújtott egy szivarra. Senkisem mert néki szólani. Nemsokára felállt és hazament. Nem is jött vissza.

Mikor az urak hazamentek, a kapuban ott állt egy asszony. Szürke kendő volt rajta.

(Folytatás következik.)

Kiábrándulás.

Írta: Janett Ross

Ó egykor minden elhagy, szöke gyermek.
A vágy, az álom mind semmibe szédül,
Imádott sok-sok bálványképed elmegy,
Remegve, bújva a sors vaskezetől.

S miket egykor mindennél jobb-szeretfél,
Mert itju-reggeled bársonyba vonták:
Az egyszer mind-mind mesztelen nevetgél
S megbánást, szegényt, gúnyt, fájdalmat ont
[rád...]

Keress majd akkor egyet... valakit,
Ki álmodott, míg rózsás volt az utja
S tövistől nem vérharmatolt a lába.

De lelkében már megvakult a hit,
A boldogsága elszállt örök-utra:
Rezgő percek ösvényén gyors halálba.

Fordította: Szombati Szabó István.